

TRASTORN ESPECÍFIC DEL LENGUATGE (TEL) O TRASTORN DEL DESENVOLUPAMENT DEL LENGUATGE (TDL)



- **Definició**

El trastorn específic del llenguatge (TEL), també anomenat Trastorn del desenvolupament del llenguatge (TDL) o antigament Disfàsia, consisteix amb una alteració o un retard en el desenvolupament receptiu i/o expressiu del llenguatge oral, que afecta tant a l'adquisició com al desenvolupament d'aquest des dels seus inicis, manifestant dificultats significatives i conseqüències cognitives, comunicatives i socials. A més, el TEL es manifesta sense la presència de deteriorament neurològic, dèficit sensorial o motor, problemes psicopatològics o socio-emocionals i lesions o disfuncions cerebrals.

La prevalença del TEL és d'entre un 2% i un 7% dins la població infantil, mostrant-se de manera més freqüent en nins. Per parlar del TEL, hem d'estar davant una alteració que interfereixi amb la vida diària del subjecte, ja sigui en el desenvolupament social, les relacions interpersonals i/o en el desenvolupament escolar i els aprenentatges acadèmics.

El trastorn específic del llenguatge (TEL) es mostra de manera molt diversa i heterogènia, ja que no afecta a cap cas, ni de la mateixa manera, ni amb la mateixa intensitat, als diferents components del llenguatge (fonètica i fonologia, morfologia i sintaxi, lèxic i semàntica i/o pragmàtica). Així, totes les persones amb TEL presenten diferents graus d'afectació, a més que aquest pot fer-se evidentment en distinta intensitat a cada component, a més que pot afectar a tots, alguns o només un dels components del llenguatge. Per tant, el TEL presenta un caràcter heterogeni,

ja que així és el perfil de les persones que ho presenten. Finalment, és important fer èmfasis amb què aquest fet dificulta la seva detecció i fa difícil l'establiment d'uns criteris diagnòstics clars i concrets.



- **Detecció i intervenció**

En els casos de TEL és important una detecció primerenca i una intervenció immediata.

Per una banda, i pel que fa a la detecció, hem de saber que aquesta, a vegades, es fa difícil, ja que és complicat establir uns criteris diagnòstics clars i concrets o pel simple fet que els símptomes es poden fusionar i confondre amb els d'altres alteracions del desenvolupament (com la dislèxia, el trastorn per dèficit d'atenció amb o sense hiperactivitat...). Per això, es fa necessari un període d'evolució per tal de poder confirmar el diagnòstic. Així, el problema sol començar a veure's clar entorn dels 24-30 mesos, quan no apareix el llenguatge o no evoluciona com hauria de fer-ho. D'aquesta manera, a l'hora de realitzar una avaluació i un diagnòstic és necessari que ho realitzin professionals (logopedes) especialitzats amb aquest tipus d'alteracions.



Per l'altra banda, i pel que fa a la intervenció, aquesta s'ha de dur a terme de manera precoç, intensiva i prolongada en el temps. A més, també ha de ser planificada i precisada per part de personal especialitzat, qui ha de partir de les dificultats que presenta el subjecte i ha de basar la intervenció amb ajudes adequades per tal de pal·liar les dificultats, obtenir millores i evitar l'aparició de conseqüències, tals com dificultats d'integració i de relació social, fracàs escolar...

Tot i això, i com ja hem vist, moltes vegades es presenta una dificultat a l'hora de detectar el TEL. Per això, és important saber que la intervenció es pot realitzar quan hi ha presència de símptomes o senyals d'alerta (desfasament en el desenvolupament del llenguatge, absència d'expressió verbal, presència d'errades de parla...), encara que el diagnòstic no sigui definitiu, per tal de garantir l'atenció i l'ajuda que la persona precisa.

En la intervenció també és necessària la implicació de la família i del centre educatiu. Per una banda, els pares necessiten informació, pautes i orientacions vers a la persona amb TEL (necessiten reforçar els seus avanços, estimular i potenciar les seves capacitats, donar-li autonomia...) per tal de progressar en la intervenció. Per l'altre, el centre educatiu requereix personal especialitzat (mestres d'audició i llenguatge, pedagogia terapèutica...) i materials adequats per proporcionar una intervenció i una ajuda adequada, en la qual s'atenguin les necessitats educatives i es puguin assolir els objectius establerts. Així, serà necessari una planificació personalitzada del procés d'ensenyament-aprenentatge de l'alumne, així com de la metodologia, el procés d'avaluació...

L'objectiu final de la intervenció en aquestes persones és el de pal·liar les seves necessitats per tal que adquireixin un grau de competència lingüística que els hi permeti la comunicació, la socialització, l'aprenentatge i el desenvolupament personal i emocional.

**Grup de recerca Desenvolupament,
Educació i Llenguatge:**

<http://idel.uib.cat/>

